

França de Rugby



ón catalans, deia l'altre dia a «L'Auto» pitjors moments el secret de llurs re-
llossant el tema, deia no fa pas gaire al

smar llur confiança; més que això, llur
istes com somrien allurs contratemps.
n el que fa la forma d'aquest equip de
se-val. Sí, aquests catalans sortits tots
xos, recursos inesperats en el moment
ue a la vegada els dona aquesta empen-

nyanesa és Roger Ramis, qui com molts
na en ocasió de la demostració de Rug-

onal, l'«as» del seu equip, tres vegades
Gastó Bénac, un «Pur Sang»:

ut... de un Cartago, car la seva pell bruna
ratzi. Però al peu del Castellet, on ell
s dirà que és català pur sang... Diuen
posen a branes s'esvalota. Té, doncs,
qualitats són enormes i la seva modè-
l'equip de França, però ha menyspreat
capità d'un equip català de socarrel i
seu amic Pascot, un altre fill de la Raça».

el final de campionat de França de Rugby
de Carcassone i la Unió Esportiva de

o mig d'una lluita amb els elements, ja
ades amb grans llampecs no pararen du-

ap dels equips havia conseguit marcar.
re, però l'àrbitre hagué de donar-lo per
a la impossibilitat de seguir jugant amb

e després del match, acordant jugar un



Un xut de Palacios ben deturat per Plattko, el «providencial»

què expliquen els periodistes madrilenys del seu pú-
blic, que ens presentaran, naturalment, de pata ange-
lical; però serviran almenys per tornar cada cosa al
seu lloc i rectificar la llegenda que contra Barcelona
s'ha fet córrer aquests vuit dies passats.

L'actuació dels blau-grana

Tornem a parlar dels nostres jugadors i del
conjunt del partit.

Hem dit abans que la derrota ha de basar-se
sobretot en el fet de la manca de davantera;
puntualitzarem encara més. A la manca de xuta-
dors. Si diumenge hagués sorgit l'home, aquell
home que a un moment donat captiva la multitud
i l'embadaleix, la victòria hauria estat una vegada
més dels nostres, perquè les ocasions propícies fo-
ren moltes, especialment a la primera part, on
encara que el factor vent tingués una certa impor-
tancia el domini correspongué netament a favor
dels barcelonistes. I res demostra tant que no hi
hagueren xutadors com la poca felicitat que fins
hi hagué en el gol, degut tant a l'encert de la
centrada de Sagi com al vent que va impulsar la
bala més enllà del que lògicament havia previst
Barroso.

A la primera part, el Barcelona, ultra domini
accentuat i jugar netament al camp contrari, la
qual cosa els madrilenys reputaven només al
vent) tingué un net domini de joc i d'iniciativa.
Res demostra tan la superioritat real d'un equip
damunt l'altre, com aquesta preferència en la
iniciativa, tan pròpia dels grans conjunts. El pú-
blic, al gros públic ens referim naturalment,
s'impressiona molt pels gols; s'impressiona per
les accions individuals i estableix comparances

d'una mena i d'altra. Però el millor equip és sem-
pre el que porta la iniciativa en el joc. I aquesta
correspongué en absolut al Barcelona, durant la
primera part en que es destacà aquell joc de pas-
sades brillants formidables que sempre meravellen.
Però... repetim-ho, mancà el xutador o els xuta-
dors. Samitier no es destacà poc ni gaire en
aquest sentit, si exceptuem la formidable arren-
cada vers el final del match i Piera tingué una
tarda penosa i de malestrugança formidable. Sagi,
va ésser qui més ens agradà, no tant sols en
aquest sentit, però perquè inicià moltes escapa-
des que no reeixiren per la manca d'intel·ligència
amb el company. Arnau, a la primera part arro-
doní el bon conjunt de passades però fou ineficaç
totalment davant del gol, i Martí resultà lent. Al-
trament, però, la manca de rapidesa va ésser una
de les principals característiques i per conse-
guent un dels més grans defectes de l'equip blau-
grana, cosa aquesta que trobarem inexplicable en
un match tan decisiu per a ells.

No hem de regatejar els elogis a la superba
actuació de la ratlla mitja, que va saber conduir
superbament el joc al primer temps i contrarestà
amb prou eficàcia després. Sancho féu una de les
partides millors i més ben portades. Només va
defallir en aquell fatal quart d'hora que l'Athlétic
tot ho absorbia i llavors participà de la confusió
general i del marasme que ço produí en els ren-
gles barcelonistes. Certament, l'Athlétic féu en
aquells moments, una actuació impressionant so-
lament vist contrarestada per la sang freda d'un
Plattko que parà l'increïble i fins superà tota la
seva actuació del segon dia amb els uruguais. (Al
nostre entendre, el millor partit d'aquest hongar-
rès a Barcelona). En aquests moments, doncs,



En aquesta instantània es veu l'atac madrileny en una de les seves principals característiques

ni Sancho tampoc aconseguí remuntar la seva moral. Però quan per l'obra de desgast que significa aquest esforç pronunciadíssim, les aigües tornàren al seu nivell, Sancho tornà a surar com un dels millors blau-grana. Bella partida també per a Bosch, sobretot a la primera part, si bé després no va saber persistir en l'obra de marcar i inutilitzar l'obra de l'adversari. Es cert, també que aquest era l'Olaso, una de les millors figures de l'equip castellà i que va donar més feina; per a Carulla, en canvi, no podem coincidir en semblants elgis. Tota la seva tasca va ésser difusa i si bé els seus defectes ja ens són familiars, ningú no ignora el tret genial que en ell surt de tant en tant. En aquest partit res hi hagué d'això deixant massa obert, massa desmarcat el contrari tan fàcil en canvi d'"esterilitzar", si l'expressió ens és permesa.

La parella de backs féu positivament tot el que d'ella cap esperar; ni brillà pel seu joc científic ni depurat. Walter tingué unes tretes aparatoses i fins no se li pot amputar pròpiament cap pífia; però mancà la ciència tan necessària per a afermar una gran defensa i amb el seu company Surroca, es llençà a treure pilotes a la desesperada, però sense un brí de reflexió.

I en aquest anàlisi o resum de l'actuació individual, hem de fer recalcar també d'una manera forta i especial, la brillant actuació de Plattko, que va ésser indubtablement la providència de l'equip. El seu joc fou sempre seré, (potser un xic nirviós al principi), però tingué l'encert de no deixar-se dur per aquelles coses tan personalment seves i que tantes voltes hem hagut de reprimir-li. Fou el Plattko dels més grans dies i de les més solemnis ocasions.

La dels madrilenys

Hem dit que el joc de l'equip madrileny en el seu conjunt, no va pas igualar el del partit anterior; que tingué 10 minuts formidables o fins quinze, que poden qualificar-se veritablement del "quart d'hora de la sort". No obstant, el seu joc no va tenir aquella matemàtica precisió que ens havia mostrat abans a la davantera i rarament s'hi vegèren aquells esclats de Burdiel i Tuduri que feren innoblidables llur actuació anterior. La nerviositat imperant tota la tarde d'aquest famós match fou motiu que s'anés en general, més a l'home que a la bala i sense que el joc prengués un caire d'excessiva duresa es ressentia tot ell d'aquesta preocupació predominant a tot allò altre.

Barroso no tingué aquelles ocasions de lluíment personal de l'altre dia, degut a la migrada actuació de la davantera contrària. No obstant, al primer temps deturà bé dues bales, una de Piera i altra de Sagi i quant al gol entrat no se'n pot dir gran cosa, perquè el vent impulsà amb tanta força la bala, que tota la seva acció per a deturar-la va ésser inútil i, millor dit, ni li donà temps a fer res.

Joc de lluíment personal i d'empenta el de la parella de backs, dels quals sobre tot Olaso I, cal esmentar com un dels millors. Els mitjos tinguèren dos fases distintes, tal com correspon precisament al transcurs divers que va tenir la partida. A la primera part, de pressió barcelonista, aguantaren i només aguantaren el joc. Burdiel un altre cop es revelà l'home de més mèrit dels tres. A la segona part, en canvi, ja sortiren del nivell mediocre d'abans i atacaren fermes, decidits i foren un lastre feixuc per a la defensa barcelonista.

La davantera no excel·lí pas del conjunt i les grans combinacions feren fallita, però el coratge, l'ànim, l'ardidesa, la passió i el foc que hi posaren, feren que la línia dongués un bon rendiment.

Els equips d'estar per casa

Hem parlat de l'entusiasme posat pels madrilenys i en això si que varen superar de molt als barcelonistes, qui, pel contrari, es deixàren endur per una onada, diem-ne de "mansuetud", inexplicable al nostre entendre. Per nosaltres, és precisament en aquest punt concret on hem de doldre'ns de l'actuació blau-grana; no n'hi ha prou amb jugar amb entusiasme al camp de Les Corts, però cal saber també mantenir aquest caliu quan se surt de casa.

Heu's aquí com una vegada més torna a prendre actualitat, la frase que se'ns ha retret mantes vegades despectivament. "Sou uns equips d'estar per casa".

Això és notoriament injust, perquè també a fora els nostres equips han tingut grans jornades, però és el cert que s'observa un gran desnivell entre les actuacions que es fa a casa, amb les de fora. I no és que els nostres jugadors perdin pel sol fet de desplaçar-se; res d'això. Però succeix que es troben mancats d'aquell auxili poderós que els és a tota hora el públic. Els nostres jugadors semblen sentir l'enyorança d'aquells crits familiars, a través dels quals saben existeixen una multitud que els anima i els atia.

Es evident que amb tot i la guigne que hom ha de lamentar en el partit de referència, si el jugadors del Barcelona haguessin tingut el seu públic és gairebé segur que el Barcelona hauria sortit ben millor de la dura prova.

Alguns dels nostres són més malabaristes i més artistes que no pas jugadors de futbol, car el bon jugador de futbol ha de donar sempre i en totes les ocasions el seu normal rendiment, indiferent en absolut a la massa que l'envolta.

L'expulsió de l'Arnau

Cal tenir en compte que escrivim aquestes ratlles en el viatge de Madrid a Barcelona, amb la precipitació forçada del qui sap que el linotipista espera les quartilles i que en aquestes condicions, després de la febricitat que deixa el partit, les idees no surten coordinades com cal i que molts conceptes no tenen potser la claretat que hom pot donar-li quan escriu en el repós de casa. També hem de dir per descàrrec nostre, que així com creiem saber exactament tot el succeït en les lamentables negociacions que serviren de pròleg, ignorem en canvi, tot el que hagi pogut succeir ja finida la partida. Limitem-nos doncs, com a senzills espectadors del fet, a explicar el que fou l'expulsió de l'Arnau, perquè convé deixar les coses al seu punt i no ens agradaria que amb nosaltres succeís com amb els periodistes madrilenys que han demostrat tenir una fantasia exhuberant en relatar amb tota mena de detalls les agressions i les vicissituds (?) que han passat els madrilenys a Barcelona.

Doncs tornant a l'incident de referència, De Miguel corria amb la bala i al punt de centrar fou l'Arnau, ens sembla, qui li interceptà el pas rodolant a terra el madrileny, l'àrbitre senyala fould i el català se li gira exclamant: "Què és això? Aparentment no hi hagué actitud de violència, però l'àrbitre degué creure impertinent la pregunta i ordenà l'expulsió de l'Arnau als 26 minuts de la segona part. Fou l'incident en sí tan insignificant que gran part del públic ni se n'adonà i molts cregueren que l'Arnau es retirava per lesió! Convé fer aquest aclariment per veure quina volta es dona després en l'acte i en les resolucions federatives a l'expulsió d'aquest jugador que, per nosaltres, té com a qualitats més estimables la senzillesa i la modestia.

Mereix recalcar-se el fet, millor dit, la coincidència de l'expulsió, quan encara el Comité Espanyol ha de resoldre i fallar el cas Triana. Tot-hom té per endavant la convicció que a Triana res ha de passar-li entre altres motius perquè un equip queda ja bastant castigat amb la pèrdua d'un jugador, sobretot quan la falta té totes les atenuants com es dona amb el cas Triana. Però de la manera que han anat els fets, sembla com si per descàrrec i volgüent seguir sempre aquesta política de compensació que regula tots els actes dels directius del futbol; aquest sistema imperant de la concessió mútua, "i aquí va això a canvi d'allò altre", s'hagi volgüet cercar també en el cas present.

Abstenim-nos de comentaris bo i esperant el que diran els telegrams de Madrid.

Un esforç i un sacrifici i inútils

La derrota de diumenge al camp de l'Estadi madrileny no significa cap mengua per a l'equip que l'ha sofert. Es una ensopegada més, una de tantes que tenen tots i que aquesta vegada és més de doldre per la significació de la partida.

Les ensenyances que se'n desprenen és que en les condicions en què es mou avui el futbol, del qual hom té més cura de la part espectacular que

no esportiva, no pot a la llarga ésser més nociu per al veritable esport.

Això de volguer exigir als jugadors un rendiment propi de cavalls, és impossible. Si no haguessin de molestar-se els que dirigeixen, diríem que és impropri de veritables esportius combinar aquests "programes" tan carregats. El dilema del Barcelona, no és altre que aquest: Anar al Campionat peninsular i per consegüent preparar exclusivament i tenir els seus homes amb l'única finalitat de jugar el Campionat, o deixar d'acudir-hi per dedicar-se només a les grans actuacions i als bells programes esportius. Volgué fer les dues coses és absurd; tan absurd com compartir la seguretat d'alguns d'aquells milers d'espectadors que creuen que un jugador pugui donar el mateix rendiment cada dia. I avui el Barcelona se'ns presenta com un equip debilitat per l'abús excessiu que d'ell s'ha fet. Un Samitier, per molt "mago" i molt "rei dels asos" que sigui, si sofreix una lesió és difícil que pugui aguantar partit darrera partit, car un altre dels principals defectes que hem incorregut avui (i que els directius demostren compartir) és de fiar-ho tot a l'imprevist i a l'acció personal d'un home o de dos.

Se'ns observarà que totes aquestes deduccions només es fan en els moments d'adversitat. Res d'això. Les hem fet mantes vegades i nosaltres que tres mesos enrera compartíem el parer d'un dels principals directius barcelonins, quan deia: "Si el Barcelona és Campió de Catalunya no anirà al d'Espanya perquè prou ja s'haurà aconseguit", i després hem vist amb el natural estupor que el Club esmersava tota mena de sacrificis morals i materials per tal de poguer-hi córrer, no som pas dubtosos en la matèria.

Hi ha encara un altre factor important que ens fa creure en la innecessitat d'assistir al Campionat d'Espanya. Es aquest estat d'apassionament, de tivantr que mostren aquelles altres encontrades amb tot el que es refereix als catalans fent doblement difícil l'esforç que representa per al Club la participació del qual en aquest concurs, cau en l'esterilitat més absurda.

El Barcelona ni esportivament ni sota cap punt de vista tenia perquè concórrer al certamen de referència. Aquesta és la veritat pura i simple. Ara bé, si per damunt de l'obra esportiva existeixen altres afanys d'exhibicionisme; el volguer presentar-ho a fi de curs com obra meritòria i una de les glòries personals aconseguides: si es busca el Campionat com una partida per a la comptabilitat de sacrificis, llavors, naturalment, ja no pertany a nosaltres judicar el fet, ni tenir per què entrar-hi en discussions.

Seguim amb la impressió que bo i arribant a Campions d'Espanya, els sacrificis que en tots conceptes això haurà representat per al cercle, no tindran la deguda compensació. S'haurà afegit una miqueta més de glòria i es podrà organitzar algun àpat triomfal; però ni el futbol català ni el Barcelona hi hauran guanyat res, en absolut.

L'entrebanc d'ahir a Madrid no ens fa pas desesperar que el Barcelona pugui eixir aïrós de la prova, però aquesta opinió abstencionista, compartida per molts del Barcelona, tindrà més tard la seva confirmació...

Magnetos Bosch Bugies

Antecedents al partit

No escau al nostre periòdic fer ressenyes ni "filmar" partits, seguint l'afortunada expressió d'algun col·lega. La ressenya d'un partit, aquesta feina agra i eixuta de la qual hom defuig pavoresament, difícilment dona la impressió general del que constitueix el match. Ens limitarem per tant a recollir algunes de les coses més sobresortints d'aquest i de tot el que tingué relació amb ell.

Un dels primers temes abordats a l'arribada dels jugadors i directius catalans va ésser per si es presentava l'ocasió de desfer l'empat. Negociacions llargues, empalagoses, on l'absurd imperava per un cantó i per l'altre. Que si Sevilla, que si Castelló, que si Saragossa pel Barcelona; que Gijón, que Bilbao, per part dels madrilenys.

Que si no m'heu donat les cinquanta localitats compromeses; que si no les tenim, etc. Ruptura de negociacions. Naturalment, ruptura cortès per una part i l'altra, deixant a l'àrbitri de la "Nacional" l'afer del desempat a celebrar...

Pilotes... Les pilotes de catalans i madrilenys també són objecte d'una viva discussió i són una altra causa d'enuig i d'asprors. Que si les vostres són massa lleugeres, que si són massa pesants, que si van controlades pel col·legi de Catalunya, que no tenim perquè acceptar-les... Tampoc en la qüestió de la bala recau acord i serà l'àrbitre qui decidirà al moment oportú.

Fareu el favor de jugar el desempat diumenge vinent? demanen els madrilenys. No hi tenim cap inconvenient, però vosaltres fareu el favor de no regar el camp... demanen els catalans. Ah, sinó és impossible. Doncs tampoc ens avenim a la proposició que ens féu. I així continuament, hi hagueren discussions.

Trobeu un madrileny conegut: "Hombre, pero es verdad lo de Triana? Y al pobre Palacios? de pasarse el tiempo dando patás, vamos hombre Pero aquello no era jugar a futbol, porque eso que no hay derecho..." Aquestes exclamacions es repetiren durant les 36 hores que hem estat a Madrid, una infinitat de vegades, i expliquem tot això que sembla supèrflu, per donar a comprendre quin seria l'estat d'ànim d'uns i d'altres en començar el joc.

En fi, ja som al magnífic estadi i hem de convenir que per a franquejar l'entrada no hem tingut cap mortificació ni cap dificultat. Els porters de l'Estadi madrileny en aquest sentit són molt millors als de Barcelona. Diferència de modals i més intel·ligents i més cop d'ull en el "metier".

Hem entrat al camp junt amb altres dos companys i fou prou d'expressar la nostra condició de periodistes barcelonins, per a que se'ns deixés entrar sense haver d'exhibir cap carnet acreditatiu. Es clar qu el nostre accent devia justificar a bastament la nostra catalanitat, almenys...

Magnetos Bosch Bugies

Algunes fases del match

El camp va emplenant-se i a l'hora de començar, l'aspecte és magnífic, car està atapeït d'una gentada enorme. Surt l'equip català i se senten aplaudiments aviat superats per una forta xiulada. No obstant, no s'ha traspassat els límits discrecionals admesos... Surten els campions de Castella i esclata una ovació imponent, com és lògic i natural que així sigui. Instantàniament apareix un cartell dient "Viva Triana" i el públic ho celebra. Però què dimontri li deu haver passat a Triana?

Samitier s'atança amb un ram de flors, lligat amb els colors de la bandera d'Espanya i molt aviat, gairebé tot seguit, s'inicia la partida.

L'equip del Barcelona s'arreglera en la forma anunciada: Plattko, Surroca, Walter, Bosch, Sancho, Carulla, Martí, Piera, Samitier, Arnau i Sagi.

El de l'Atlètic de Madrid no discrepa del diumenge abans: Barroso, Pololo, Olaso I, Marín, Tuduri, Bardiell, De Miguel Triana, Palacios, Ortiz i Claso II.

Fà d'àrbitre el guipuzcoà senyor Ezcudia.

Correspon terreny amb vent a favor dels catalans i el sol en contra. Cal dir que l'aire és fort i molesta bastant. La sortida és per als madrilenys amb un bon atac que mor a kick. Els primers deu minuts són quelcom de soporífer, veient-se bastantes pifiades pels dos cantons i amb escasses jugades de relatiu interès. De mica en mica els blau-grana aconsegueixen d'imposar-se, sobre tot pel joc de Sancho que fa unes superbes passades als ales, no gaire ben correspostes, sobre tot per part de Martí. Dos forts

atacs madrilenys sense ulteriors conseqüències. Walter intercepta una bala amb el braç i es tira free kick entre mig de la bronca consegüent, perquè el públic s'ha fixat que "esos catalanes son unos marrulleros". Una pilota ben portada per Sagi dona joc, car Barroso sembla dubtar. Finalment salva amb corner. Una arrencada de Pala-

Magnetos Bosch Bugies

cios que intercepta Surroca i l'àrbitre senyala fould. El free kick arran de la ratlla fatídica és salvat a córner que també dona molt de moviment, però salva finalment Plattko, encara que molt prim.

Una magnífica arrencada de Olaso, l'extrem, i una pifiada de Surroca ens fa temer el primer gol. Però el xut surt esgairat i va lluny.

El joc dels mitjos blau-grana comença a donar fruits i el domini és persistent, ara. Arrencada de l'Arnau massa individual i finalment Pololo salva. Un altre corner contra el Barcelona enerva els defenses barcelonins que no s'entenen. Plattko és carregat per l'estil amb que ho fou a Les Corts en ocasió del gol famós; però apressem-nos a dir que en això, l'Ezcudia no hi transigeix i senyala la falta. Una altra bona treta de Plattki i els blau grana contesten de la mateixa manera, salvant molt fluix Barroso.

El Barcelona domina llargament, però la defensa madrilenya és tancada. El desbordament per les ale continua, essent sensible la manca de combinació, millor dit d'intel·ligència en la tripleta central que gairebé no ha fet res de positiu, brillant només per un joc de passades curtes i rases que ha semblat destarotar els contraris.

Sagi inicia una de tantes arrencades amb que es caracteritza la seva bella actuació del diumenge. Desmarcat, centra i Barroso, creient que la bala va fora la deixa passar sense dificultats. Aquest gol que deixa freds els espectadors madrilenys anima molt en canvi els catalans, que dominen totalment en els 10 minuts de joc que resten per a arribar al mig temps. Els aplaudiments foren escassos.

A la segona part els madrilenys juguen amb vent a favor i potser amb més fogositat que abans. Els nostres, en canvi, semblen voler mantenir-se en una prudent reserva i actuar més com elements de desgast, tàctica no massa afortunada si així pensaven. Un xut brutal de Palacios és el primer avís, que Plattko para magníficament bé. Surroca, empra un joc massa cru, la qual cosa val dos foulds contra l'equip amb les bronques de rigor. En el darrer free-kick que tira Palolo amb una força insospitada, la bala rebota al pal i s'introdueix dins la xarxa. L'ovació és aclaparant, formidable, indescriptible. Per un moment ens creiem a Les Corts. Les mateixes contorsions del públic entusiasmat, el mateix volar dels mocadors avall, espectadors al camp per abraçar els seus. Res, que la diferència entre Stadium i Les Corts és gairebé nulla. Es clar que no manquen les paraules de mal gust en algunes boques ni les bromes pesants, ni els "dale dale a los catalanes", però vaja, tot això no té cap importància; d'altres haurem de sentir-ne...

La davantera blau grana sembla refer-se per un moment i Samitier arrenca des de la porta contrària. L'arrencada és magnífica, però ningú no l'ajuda i es perd tontament, el millor de la tarda.

Magnetos Bosch Bugies

Els madrilenys, al calor del gol entrat, s'animen més i certament desborden en absolut les nostres línies. Dominen i dominen fort. El Barcelona es refà un moment, veient-se un bon xut de Piera, deturat.

Una escapada de De Miguel, la salva Walter a corner, que és causa del segon gol, car si bé Plattko, de moment la rebutja, no aconsegueix allunyar-la i Palacios remata amb el cap. L'entusiasme es desborda i arriba als límits de l'innarrable. Reapareix el cartell de "Viva Triana". L'atac atlètic és obtingut i persistent, tenint llavors

ocasió Plattko de lluir-se molt; tregué moltes pilotes, algunes d'elles d'entrada de les quals semblava inevitable. "Ah si no fuera por el húngaro", era l'exclamació general.

Una altra càrrega fortíssima contra el porter, molt pròpia de Palacios, originà un tercer gol, que va ésser anul·lat. Poc a poc la pressió atlètica pogué ésser continguda i el Barcelona semblà quelcom més mestre de la situació.

Sorgeix l'incident De Miguel-Arnau, que hem relatat abans amb l'expulsió incomprendible d'aquest darrer. Mancaven uns vint minuts. Amb tot i ésser deu, els barcelonistes suportaren dignament el pavelló i fins al final dominaren quelcom. Dues arrencades de Samitier i Sagi foren la nota més sobressortint d'aquests darrers minuts. Entre tant l'Atlètic s'acontentava d'anar passant temps.

En xiular-se l'acabament, sortí una vegada més el famós cartellet "Viva Triana" i les manifestacions d'entusiasme es repetiren.

Magnetos Bosch Bugies

L'àrbitre

A part la seva manera d'apreciar alguns detalls, sobre tot del joc dur on es deixà inflir pels crits del públic, l'arbitratge pot considerar-se bo.

Magnetos Bosch Bugies

Estadística

Encara que no serveia pas per gran cosa, heu's aquí l'estadística feta del match de referència.

PRIMERA PART

Corners: Contra Barcelona: 2.—Contra Madrid: 1.
Foulds: Castigat el Barcelona: 9.—El Madrid, 4.
Mans: Contra el Barcelona: 2.—Contra Madrid: 2.
Offsides: Contra el Barcelona: 3.—Contra Madrid: 0.

SEGONA PART

Corners: Un per banda.
Foulds: Castigat el Barcelona, 7.—Madrid, 8.

Magnetos Bosch Bugies

Un «chulo» que acaba amb «churro» i amb detenció de Samitier

Ja hem dit abans que es produïren al final del partit uns incidents lamentables; certa part del públic, envalentnat per la victòria, no abstingué de dedicar paraules de gust dubtós als nostres jugadors. Un d'ells s'encarà—a la sortida—amb Samitier dient-li "Chulo más que chulo".

La rèplica fou un cop de puny; l'avalot consegüent i la detenció de Samitier durant dues hores, transcorregudes les quals fou alliberat.

Magnetos Bosch Bugies

El desempat, serà diumenge que ve a Saragossa

En haver-se acabat el partit es reuniren a la Federació Espanyola els representants dels dos cercles i els del "trío", les polèmiques foren llargues, inacabables, acordant-se finalment que el partit de desempat es faci diumenge que ve a Saragossa. Aquesta decisió que és la més lògica i la més natural, no fou trobada un encert pels madrilenys que es consideren en inferioritat, a causa de les facilitats de desplaçament que trobaran els socis del Barcelona.

Així ho deia un directiu de l'Atlètic!

V. B.

La Veu de Catalunya
Rotatiu català

Dues edicions diàries

AUTOS - CICLES - MOTOS

Peugeot

El Campionat peninsular de futbol

El campionat peninsular està ja a les acaballes. Una, potser dues, jornades més d'angúnia, i ja pertanyerà a la categoria de coses viscudes, no sabem encara si agraçosament o dolorosament viscudes.

El que era oficialment l'avant darrer partit, ha estat de resultat advers per als nostres campions. Restava una petita esperança, però podem dir que el resultat no ha sorprès gairebé a ningú. Manca el partit de desempat, el resultat del qual és tan problemàtic que no volem aventurar-nos a dir-ne ni un mot. Els jugadors del Barcelona ara, com l'any passat, estan sota el pes de la fatiga d'una tongada de partits extenuants. Les forces físiques tenen el seu límit. Podran resistir, amb èxit, els noranta minuts del proper? Heu-s'aquí la clau.

En els dos darrers partits el Barcelona ha estat equip d'una part. A la segona els contraris s'han aprofitat del seu decandiment, i amb cinc o amb quatre davanters han pogut dominar. Per això esperem l'encontre decisiu amb certa temença i amb pessimisme. Si passen per aquestes proves victoriosament, no cal dir que tindriem una agra-dosa sorpresa i la nostra joia fóra intensa.

L'Arenas de Vigo ha fet més del que ens pensàvem. En guanyar en el propi camp, l'empat en l'altre és ja la victòria. Com preveïem, l'Arenas és finalista.

No sabem per què, ens sembla que aquest any podran cantar novament l'Aliron.

A l'altra finalista, per desmentir-nos.

Magnetos Bosch Bugies

El Júpiter finalista del Grup B.

Júpiter, 2 - Unió Ferroviària, 0

Al camp del Júpiter, diumenge passat s'hi celebrà el partit semifinal del Campionat peninsular entre aquest cercle i la Unió Ferroviària de Madrid.

L'encontre fou molt interessant en conjunt, predominant el joc ràpid d'un i altre bàndol, sobretot pel Júpiter el qual se sapigué refermar des del començament i li serví per conservar fins al final l'avantatge en el marcador.

Seria difícil dir quin dels dos jugà més encertadament, car el Júpiter topà amb un adversari perillós i que amb molta freqüència atacava valerosament la porta de l'Ibars.

No hi ha cap dubte que de la manera en que els davanters del Júpiter jugaven ajudats de sobres pels mitjos, del del començament ja donaren l'impressió que havien de sortir-se amb la victòria, però per altra banda hi veierem també una eficàcia grandiosa dels jugadors de la Ferroviària.

Als nou minuts de joc veierem el primer gol; en un penalty en que foren castigats els madrilenys, Ibars donà la primera satisfacció als nostres.

Cal convenir que les millors fases d'aquest partit foren les que seguiren a aquest gol, en les

quals la Ferroviària emprà un joc fogós, que en algunes ocasions féu treballar de volent la defensa del Júpiter. Aquests moments, tant per uns com pels altres, foren duts a un tren fantàstic, essent bonic de veure com els avenços, mitjançant bon fútbol, s'anaven succeint.

Quan mancaven quinze minuts per acabar-se el primer temps, el Júpiter aconseguí el seu segon gol, que molt encertadament aprofità Vinyes.

A la segona part, el joc es mantingué sempre molt anivellat, veient-se una notable resistència dels madrilenys que sapigueren contrarestar amb energia els defenses i mitjos locals.

Aquesta part fou digna continuadora de la primera, ja que l'entusiasme entre ambdós bàndols no flaquejà un sol moment, el que dugué que la lluita es mantingués admirable.

Els equips es presentaren com segueix:

Unió Ferroviària: Olival, Joan Antoni, Monasterio, Cuervo, Saez, Peña, García, Pelaez, Ruiz, Alvarez (P), i Alvarez (J).

Júpiter: Ibars, Ortí, Martín, l'olomer, Callicó, Montoliu, Gil, Ventura, Vinyes, Santamaria i Gimeno.

L'arbitratge del col·legiat de Cantàbria, senyor Quintana, fou imparcialíssim deixant satisfet a tothom.

Euskalduna-Athletic de Gijón

La semifinal del grup B jugada a Bilbao ahir donà també per resultat un empat per no haver sapigut l'Euskalduna aprofitar les ocasions que tingué a la primera part—d'assegurar-se la victòria.

El resultat pot considerar-se com acceptable si es té en compte solament el joc desenrotllat en la segona part en que jugà més l'equip Athletic. Malgrat això si l'Euskalduna hagués tingut l'encert de marcar a la primera part la victòria hauria estat seva segurament, ja que en els 45 minuts primers sols hi hagué un equip sobre el terreny.

El primer gol va marcar-lo l'Euskalduna, i el segon l'Athletic gijonés a la segona part.

Va arbitrar l'encontre Pelai Serrano i (com cosa notable) ens asseguraren que va fer-ho molt bé.

L'Arenas de Bilbao, finalista

Ahir a Vigo va jugar-se el partit semifinal del campionat peninsular entre l'equip local Celta i el de l'Arenas de Bilbao.

Donat el resultat assolit pels del Celta en el seu primer partit de Bilbao hom creia molt possible la victòria dels gallecs a casa seva. Però no fou així degut, segons ens diuen els telegrames, a l'actuació parcial de l'àrbitre Balaguer, del Col·legi Sur, qui va eliminar per complet els bilbaïns amb les seves decisions equivocades.

El joc no fou bó ni molt menys, ans el contrari, davant de l'atac insistent dels gallecs va interposar-s'hi una barrera formada per Peña, Vallana i Careaga, que foren els millors del seu equip, limitant-se els bilbaïns amb aquest joc.

Els del Celta jugaren amb molt d'entusiasme i cobdícia, però sense encert en el xut i perdent moltes bones ocasions per a marcar.

El millor fou Reigosa, qui va cansar-se de col·locar centres magnífics, no essent aprofitats per l'excés de nerviositat de la tripleta central.

L'àrbitre fou protestat pel públic.

L'Arenas queda ja finalista.

BRIC-A-BRAC

Com vàrem prometre la darrera setmana, volem recollir alguna de les moltes crítiques que s'han fet per tal d'explicar la nota, desista de l'equip d'Anglaterra pel d'Escòcia en el darrer partit jugat a Glasgow.

Per la nostra part no comentarem. Ens sembla que les opinions transcrits tenen per elles soles una valor suficient, venint com venen de crítiques autoritzats. I el lector en podrà treure les deduccions que li sembli, si creu que se'n pot treure alguna.

El fet principal de totes elles és una crítica aspra del joc anglès tal com es concep i com es juga. El nostre públic coneix prou equips anglesos per fer-se càrrec de çò que es vol significar en els parers que reproduïm.

No sempre el que més corre arriba primer

Diu un escriptor que firma amb el pseudònim de *The Odd man*:

«El fet que Anglaterra hagi perdut, no té res a veure amb el fonamental; una diferència de gols, gran o petita, no significa que l'equip que perd sigui necessàriament dolent del tot, o que allò que simbolitza no tingui esperança de redempció. El que és important és la manera com ha vingut el resultat.»

Les lligons que ens dona el partit internacional darrer, és que pel que fa al caràcter i a la seva execució, el fútbol anglès, comparat amb el d'un equip escocès, és dolent, i si s'accepta l'enorme diferència que jo hi veig, no es pot negar que l'evangeli, segons els escocesos és el veritable, i que la passió per fer les accions massa de pressa, i atropellant-ho tot, és equivalent a la demència.

«El fútbol, tal com entenc que ha d'ésser, mai no ha estat per homes que vulguin semblar gossos de carreres. El jugador més ràpid no és pas l'home que pot córrer més; el més prompte és el qui pensa amb més lleugeresa. Si podedeu pensar els moviments avançant-vos als companys, guanyareu sempre. El mateix passa a la boxa; el mateix en tot joc de destresa.

Els selectors són volubles

Es remarcable la crítica que fa un membre del Comitè de Selecció, C. E. Sutcliffe. Escoltem-lo:

«Segurament que mai cinc davanters no han jugat tan malament, i els seus contraris devien somriure davant la pobresa de la seva oposició.

Ha presentat mai Anglaterra un equip tan dolent? Ho dubto. Han jugat mai les ratlles del davant i del mig amb tanta ineficàcia? Segurament que no. Alguna part del crèdit de la seva inhabilitat cal atribuir-la als escocesos, però difícilment ningú dels que anà a veure el partit, no acceptarà que un equip hagués pogut fer tan trist paper.

Mai no he tingut fe en l'equip. Els seleccionadors han estat sempre massa irresoluts, massa poc segurs, i massa experimentals. Mai no han pensat el mateix en dos partits seguits.

S'han escollit homes per llur habilitat, i totseguit exclosos després d'una provatura. Els partits preparatius no han ensenyat res, per inoportuns o per la mala condició del camp. En un d'ells els davanters mostraren tremp i habilitat, i sols un fou elegit. Això sembla com voler cridar el contratemps que seguí.

La diferència en els equips no era limitada a l'acció solament. L'obra entenimentada era tota en un dels bàndols. Una cosa hem après aquesta temporada, i és que als de Club fortes són preferibles a onze individus que semblen no tenir cap idea de lligament i de combinació».

Un símil gràfic

Un altre home peritíssim de la crítica anglesa, Fuse, sintetitza en poques paraules el que es el joc de les dues bandes del Tweed. Diu així:

«Parlant amb un eminent home que intervé en el joc, un home que es fa càrrec per endavant de les exigències dels Clubs—ço que vol dir que no és pas com altres—em deia: «Nosaltres tenim una mala idea del joc. Nosaltres hem cercat viatjar amb l'express, però no hem sabut on anàvem. No teníem punt de destinació. Els jugadors escocesos tenen idees, tenen una aguda habilitat de peus, i tota la xerrameca sobre la seva pretesa lentitud no és més que reconeixement de polidesa».

Quan la ciència escocesa i l'escomesa anglesa han estat en conflicte i han pogut ésser contrastades, el veritable joc d'Escòcia ha guanyat sense reserves.

La ciència escocesa davant l'escomesa anglesa

Una altra crítica eloqüent és la que fa Ivan Sharpe, actual director de *The Athletic News*. Comiem els seus comentaris:



Fotografia del Júpiter finalista del Campionat peninsular de Futbol. Grup B.

«fem considerat de molt temps ençà el jugador d'Escòcia com el millor en el veritable art del joc: control de la bala; ordre, destre joc de peus i finesa. A Anglaterra el joc atropellat, confús, abunda; el control de la bala i la subtil maniobra han estat arreconats per la bogeria de la velocitat i els apremis del joc altament competitiu.

Un marge de dos gols deixà a Escòcia el Campionat Internacional, però una victòria, dues vegades més decisiva no hauria estat pas per ells més falaguera. El resultat del partit pot ensenyar als Clubs anglesos que el veritable fúthol—destresa, millor que rapidesa de canyes; art i atracció primer que escomesa i irreflexió—pot, tanmateix, arribar als màxims honors».

O. K.

RUGBY

F. C. Barcelona-Cadci Amateur-Júpiter

Com tothom deu sapiguer el campionat de primers equips ja estava acabat, però, el F. C. Barcelona i el Cadci tenien encara pendent el seu partit de la segona volta, el qual, malgrat haver estat jugat, els fou anul·lat per la Federació, per haver-lo jugat en un camp distint del senyalat. Així, doncs, diumenge, a la tarda, al Hipòdrom Jugaron—encara que no de campionat, perquè el C. A. D. C. I. cinc minuts abans de començar va donar els punts—, els clubs abans esmentats que a les ordres de Garrigosa es presenten com segueix:

Duffó, Turmo, Rossini, Villalunga, Bori, Blasco, Isart, Coromina, Albalade, Fusté, Vidal, Ruiz, Fontanella.

Aguilar, Lleó Parés, Romero (J), López Andreu, Miquel, Baltasar, Masdeu, Folch (J), Ciurana, Romero, Isern, Folch (R).

Com es veu el Barcelona es presentà únicament amb dotze jugadors i el C. A. D. C. I. complert encara que, en sa majoria, del reserva, els quals de poc donen un disgust al Barcelona.

Surt el C. A. D. C. I. i amb el vent a favor i amb majoria d'equippers domina, posant en greu perill la meta del Barcelona. López en una bonica arrancada per l'ala marca pel mig dels pals, fallant la transformació l'Andreu. Segueix dominant el Cadci, fins que Vidal en un atac de la davantera barcelonista marca l'assaig de l'empat, ja que no el transforma Fontanella. Poc abans d'acabar-se el primer temps un cop franc contra el Centre, dona l'avantatge al Barcelona, ja que es transforma per Fontanella.

En el segon temps és castigat el Barcelona, davant de pals, però el Cadci no transforma, Duffó detura un atac del Cadci, i contrataca, marcant un assaig que no és transformat. Poc després, el Cadci que està dominant, amb una escapada de Romero (J) aconsegueix un assaig, entre pals que no transformen, i finalment Bori, del Barcelona, assegura la victòria, marcant un bonic assaig que Fontanella el fa valdre cinc punts transformant-lo.

Garrigosa bé

CICLISME

La VII volta a Catalunya II Challenge Citroen

Ha estat constituït el Comitè organitzador de Reus on tindrà lloc el final de la quarta etapa d'aquesta prova organitzada per l'Unió Esportiva de Sans els dies 21, 22, 23 i 24 de maig. El componen els senyors següents:

Jaume Perpinyà Font, president; Antoni Marçà, Joan Gras, Josep Salvador, Joan Vergés, J. Martorell, Jaume Clariana, elements de reconeguda competència i activitat, pertanyents a diferents sectors ciclistes de Reus, els quals sense tenir en compte mires particulars ni sacrificis, s'han juntat tots en admirable comunió d'ideals per tal de cooperar amb entusiasme a assolir el major èxit de la Volta a Catalunya en l'esportiva ciutat de Reus.

La inscripció segueix augmentant havent-se apuntat darrerament els cinc routiers següents:

Número 7.—Narcís Masgrau, de Mataró, tercera categoria (S. C. M.)

Número 8.—Joan Salomó, de Mataró, tercera categoria (S. C. M.)

Número 9.—Angel Ortega, de Barcelona, tercera categoria.

Número 10.—Josep Munné, de Barcelona, tercera categoria (U. S. S.)

Número 11.—Ferran Munné, del Prat, neòfit.

La cursa del Prat Copa Janer

Diumenge tingué efecte l'anunciada cursa al Prat del Llobregat organitzada per la Penya Esportiva del Prat i reservada a corredors de tercera categoria i neòfits.

Prengueren la sortida 74 concursants, arribant els primers a la meta per aquest ordre:

1. Benet Millan, de tercera categoria, 54 km., en 1 h. 37 m. 14 s.

2. Josep Busque, tercera categoria, 1 h. 39 m. 14 s.

3. Claudi Senou, tercera categoria, 1 h. 39 m. 14 s.

4. Joan Salomó, tercera categoria, 1 h. 40 m. 53 s.

5. Felicià Barbé, tercera categoria, 1 h. 42 m. 43 s.

6. Josep Serra, neòfit, primer local, 1 h. 42 m. 43 s.

7. Eduard Ratera, tercera categoria, 1 h. 43 m. 10 s.

8. Màxim Montori, tercera categoria, 1 h. 43 m. 15 s.

9. Gaspar Calvo, tercera categoria, 1 h. 43 m. 30 s.

10. Josep Bruguera, tercera categoria, 1 h. 43 m. 32 s.

Van classificar-se'n 31 dins del temps reglamentari.

La Copa del F. C. Barcelona oferta per equips de marques fou guanyada per l'equip Janer del qual van classificar-se Barbé, Bruguera y Pugs.

La cursa constituí un triomf per a la Penya Esportiva del Prat la qual va montar un acurat servei de controls per a anotar volta per volta (el trajecte comprenia, com és sapigut, sis voltes al circuit de La Ricarda) el pas dels concursants, no havent-hi la més petita confusió.

Cooperà de manera encertada al regular funcionament del controlatge el president de la U. V. E., Santiago Jaumandreu, qui va honorar amb sa presència aquest important acte deportiu.

CATALA el teu diari és La Publicitat

CATALUNYA

Tarragona

El Catalunya, de Les Corts, i el Gimnàstic han jugat un partit que una forta ventada ha tingut cura de deslluir.

Malgrat aquesta causa, a la segona part que ha començat amb dos gols a zero a favor del Gimnàstic, el joc s'ha fet més interessant conseguint empatar el Catalunya i reprendre aleshores avantatge els locals fins a deixar el marcador 5 a 2 al seu favor. El cinquè gol del Gimnàstic degut a una passada retrassada de l'extrem dret, Güell, a Sotillos, rematada per aquest d'un gran xut ha estat el de millor factura de la tarda.

El Catalunya ha presentat a Sola; Mateu, Ros; Sola, Martí, Solé; Castelló, Laparra, Ventolrà, Herrera i Vallés.

El Gimnàstic a: Llaó; Calabuig, Calabuig, Villaró; Fajol, Costa, Casas; Güell, Paco, Sotillos, Alvarez i Albor.

Ha arbitrat Gasulla, amb bastant d'encert, fóra un parell d'off-sides que ha deixat de xiular.

—El dia primer de Maig jugaran Poble Nou i Gimnàstic.

—Pel partit Juventut Republicana-Gimnàstic que es jugarà el dia 10 de maig, a Lleida, corresponent al Campionat de Catalunya de segona lliga, el Gimnàstic ha conseguit la formació d'un tren especial amb 400 places de cabuda.

El temps ha deslluït també la festa d'inauguració de la temporada de natació, organitzada per la secció d'aquest esport del Club Nàutic.

Sis nedadors del cercle han fet una demostració combinant-se en dos equips de 3, que han arribat junts a la meta, després de rellevar-se cada 50 m.

L'èxit de la jornada l'ha constituït la conferència del President de la Federació Espanyola d'Natació amateur, doctor Masriera, que ha captivat durant una hora la nombrosa i selecta concurrència aplegada en el Saló de festes del Nàutic.

El tema «Banyes de sol-Banyes de mar-Natació» ha estat desenrotllat amplemment, havent valgut

repetits aplaudiments i moltes felicitacions al conferenciant.

Ha estat molt alabada la iniciativa de la Secció de Natació del Nàutic, de procurar la divulgació del les grans avantatges de la natació, mitjançant actes com aquest.

Figueres

El dia 3 de maig tindrà lloc la inauguració del nou camp d'Esports de la Unió Sportiva.

El programa confeccionat per l'esmentada entitat amb motiu de dita inauguració i el d'escaure's les Fires i Festes de Santa Creu, és el següent:

Dia 3.—Unió Sportiva de Sans, F. C. Tarrassa.

Dia 5.—F. C. Tarrassa-U. S. de Figueras.

Dia 7.—Partit d'homenatge als ex jugadors unionistes Botey, Raurich, Walter, Coll, Elias i Prats.

Dia 8.—Emporim F. C.—Selecció de la U. S. de Figueres.

Dia 10.—Es desconeix fixament l'equip que ens visitarà; es fan, però, gestions per fer venir un equip de molt renom.

—L'Emporim també ha confeccionat un interessant programa que és el següent:

Dia 8.—U. S. de Figueres-Emporim F. C.

Dia 9.—47 de l'Unió Emporim F. C.

En el camp de l'Uro tingué lloc un competitiu encontre entre el Reserva propietari del camp i el primer equip del Centre d'Esports de Masnou.

El domini correspongué als locals com ho prova el resultat per ells favorable de sis gols a tres.

—Molt disputat també fou el partit que en el camp del Mataró jugaren els primers equips del Mataró i la U. S. de Vilasar.

D'equip dominant no n'hi hagué, però sí que en aprofitar les ocasions de prop la porta, foren més amantats els locals que els de Vilasar; dit partit finalitzà amb la victòria dels d'aquí per cinc gols a dos.

El darrer partit del Campionat provincial ha tingut lloc a Santa Coloma de Farnés, lluitant els propietaris del camp amb el Palafrugell F. C.

Aquest encontre, que era repetició del famós que motivà l'afer dels àrbitres empresonats, ha donat una sorollosa victòria als palafrugellencs que ho i handicapsats per la manca d'alguns titulars, han vençut per nou gols a zero.

Amb aquest motiu l'equip local resta classificat en el segon lloc del Campionat darrera la U. S. de Girona, essent Ateneu Deportiu de Sant Feliu de Guixols i U. S. de Figueres tercer i quart respectivament.

—Ha despertat gran expectació el Concurs «Copa Empordà» en el que hi prendran part els millors equips comarcals, çò que fa que hom esperi disputadíssims partits.

Diumenge es jugarà un partit amistós de fúthol lluitant l'equip de Sant Celoni amb l'Olot F. C.

Fou força interessant i sobretot aferrissat, guanyant els locals per quatre gols a tres que en marcaren els forans.

Arbitrarà l'encontre l'amic Vinyeta, qui mostrarà ésser voluntariós.

—La Directiva de l'Olot F. C. ha imposat un càstig a dos jugadors del primer equip per no haver assistit al partit darrerament jugat a Figueres atribuint-se a la seva falta la «debaix» que sofri nostre equip aquell dia.

Suposem que tot s'arreglarà bonament.

—Ha estat nomenat entrenador del nostre equip el senyor J. Mitjavila el qual actuarà en els partits de mig centre.

Reus

Ha començat el concurs de fúthol per disputar-se el Trofeu del Consulat de Colòmbia, entre els clubs «Helvetia» i U. S. de Reus, al camp dels darrers, resultant guanyador la U. S. de Reus, per un gol a zero, entrat per Gras.

L'àrbitre, Escoda, ha fet un partit brillant.

El senyor Fergusson, cònsul de Colòmbia ha llençat el «kik-off» en mig de grans aplaudiments.

El Reus Deportiu continuant els partits de reconstituïció del seu equip titular, ha jugat contra l'A. S. de les Corts, guanyant-lo fàcilment per nou a zero.

Ha jugat de davanter centre en Mallorquí, fent una bona exhibició de joc.

E. BERGADA

MATHIS
4 marches
4 ballestas enteras
1 chasis entero
PRATS Y VIDAL - BRUCH 140
BARCELONA

BOXA

El Campionat d'Europa, amateur i els nostres «purs»

Del 11 al 15 de maig se celebraran a Estocolm els campionats d'Europa de Boxa de la categoria amateur. Els països inscrits a aquesta competició són els següents: França, Itàlia, Anglaterra, Suïssa, Polònia, Hongria, Luxemburg, Noruega, Dinamarca i Suècia. Bèlgica no ha decidit encara si hi concorreria. Alemanya espera una decisió de la Federació internacional per a prendre-hi part. Espanya s'ha exclòs voluntàriament del torneig considerant que no pot presentar-hi un sol amateur que pugui competir amb cap altre dels països esmentats.

Poc a poc van coneixent-se els boxadors que representant els diferents països es trobaran a Estocolm, a la data esmentada entre els quals hi figuraran els campions del món olímpics Nitchell, anglès i Harold Nielsen, danès.

L'equip d'Anglaterra ha estat ja designat essent alguns boxadors dels que hi formen part sobradament coneguts:

Així, per exemple, Warwick, el representant del pes mosca, va prendre part a les Olimpíades i fou batut únicament pel ianqui Labàrbara, que fou qui s'emportà el campionat mundial.

En el pes gall hi ha Rule, del qual no en tenim referències però, en el ploma hi figura Beavis, que a les Olimpíades va ésser batut per l'argentí Quartucci, el qual ho fou per Fields que resultà campió del món.

Tampoc tenim referències de Vireg, el representant del pes lleuger, però no ens manquen del welter, O'Hanvahan, batut només per Delarge, campió olímpic.

El representant del pes mitjà és Elliott que ha estat batut a Anglaterra pel seu compatriota Malling, el qual detenta els campionats olímpics de 1920 i 1924, ignorant-se per què no és aquest darrer en lloc del primer el representant dels pesos mitjans anglesos a Estocolm.

Finalment, hi ha els representants dels pesos mig-fort i fort, que són els boxadors Mitchell, campió del món olímpic al qual ja hem fet referència, i Lister, que ens és desconegut, respectivament.

Malgrat ésser-nos desconeguts alguns dels boxadors que presentarà Anglaterra al torneig d'Estocolm, les referències d'alguns d'ells que hem esmentat més amunt són suficients per a que ens fem càrrec més que suficient de l'evident encert amb que ha procedit la Federació de Boxa renunciant a prendre-hi part ja que el contrari hauria estat una ridícula.

Dissortadament, a Catalunya no tenim amateurs. L'amateurisme en boxa ha quedat demostrat que no és més que l'avant-sala del professionalisme i que els amateurs que fins ara hi ha hagut o bé s'han retirat de la boxa faltats de constància per a entrenar-se o s'han passat al professionalisme acceptant molts d'ells devenir professionals per cobrar borses ridícules per la seva íntima quantia.

Coneixem boxadors professionals que únicament han fet un sol match com a tals i que ara com que les empreses no els volen, no poden boxar ni com professionals ni com amateurs. Això sembla que hauria de servir d'exemple a més de quatre, però no és així i ben aviat veurem com abans que s'acabi l'actual campionat amateur, boxadors dels mateixos que hi prenen part debuten en el professionalisme per a fer-hi un o dos combats, segurament els darrers de tota la seva carrera.

Contrasta aquesta conducta amb el que passa en altres països on els atletes es conserven llargs anys amateurs sense pensar mai passar-se professionals. Els boxadors anglesos que hem anomenat, són en llur majoria un vivent exemple.

El medi en que hom recluta avui els amateurs, és, segurament, la causa de la manca d'interès d'aquests en mantenir-se «purs». Procedents de

classes humils i necessitades i molts d'ells emigrats a Catalunya procedents d'altres terres per manca de treball, posseeixen, en llur majoria, una moral acomodaticia que els porta a passar de l'amateurisme al professionalisme sense la més petita lluita interior ni exterior; o, el que és encara més sensible, ignorant, molts d'ells, la veritable significació d'aquests mots.

El fet que alguns estudiants i dependents de comerç s'hagin allistat aquest any en els campionats de Catalunya, fa que reneixi en nosaltres l'esperança de que la boxa amateur arribi a arrelar definitivament a casa nostra, cosa tanmateix un xic difícil, puix si els atletes de procedència humil manquen sovint d'educació esportiva, els altres manquen així mateix de constància i de disciplina, factors sense els quals no és possible fer res, ja que és precis no oblidar que tenen en boxa un valor essencialíssim.

Amb els matches de quart de final dels pesos mosca, gall i ploma tinguérem ocasió de veure avui fa vuit dies, a l'Iris una sèrie de bonics combats, la part més sensible dels quals fou que hom veiés eliminar boxadors de positiva vàlua i que qui sap ara quan tornarem a veure. Els vencedors no sempre foren els millors i ja tindrem ocasió d'analitzar el seu treball a mida que vagin presentant-se en successives eliminatòries. Volem dedicar ara, encara que no sigui més que un record als que resultaren eliminats entre els quals destaquen en primer terme els pesos gall, Torres i Rupert, bons esgrimistes que foren batuts per homes més durs que ells, però difícilment millors boxadors. També López, Viecco i Escribano feren, en el pes mosca, un excellent paper. López oposà al seu vencedor una lloable resistència; Viecco fou en alt grau combatiu i Escribano no estigué mai completament dominat. Dels galls, Carrasco prou va fer en arribar al final de la lluita i Rossinyol, més resistent que boxador, va donar amb el ploma Oro la impressió d'una gran combativitat, tant com la de la necessitat que tenen de possessionar-se un xic més del difícil art de la boxa.

Aquest vespre continuaran a l'Iris les eliminatòries del campionat, celebrant-se les semifinals dels pesos mosca, gall, ploma i welter i els quarts de final del pes lleuger. La vetllada serà mixta.

Critias

Els resultats

Brillants entrées d'Alis i de Frank Hoche

La vetllada celebrada divendres passat al Fronton Palace, aplegà, certament, molt poca concurrència; els que hi faltaren en restaran penedits puix l'èxit esportiu de la reunió fou indiscutible.

Ricard Alis féu davant del francès Egrel un paper lluidíssim, feia temps que no vèiem l'ex-campió peninsular dels welters tant en forma i boxant amb tanta intel·ligència i claretat. Tot el seu repertori, que és vastíssim, va anar sortint divendres en els moments oportuns i la impressió de seguretat i d'aplom que reberem fou tal que si l'eficàcia dels atacs del nostre compatriota no hagués estat ben visible en el seu adversari, hauríem pogut creure que es tractava d'una exhibi-

ció, d'una d'aquelles brillants exhibicions que com la que féu dimarts passat a l'Iris Parc, deixen a profans i intel·ligents bocabadats.

Egrel és un boxador que, segons poguerem ja deduir en veure'l anteriorment davant Tomàs Tomàs, posseeix un sol cop que prodiga moltíssim i que dona amb una mestria, precisió i força considerables; qui hagi vist Egrel una sola vegada haurà comprès que hem volgut referir-nos al seu directe d'esquerre que davant Tomàs li valgué fer match nul, quan ja semblava que tenia l'encontre definitivament perdut. Per a col·locar un directe d'esquerre amb precisió i força, és necessari estar respecte de l'adversari, molt ben col·locat o "en línia". La tasca d'Alis fou, doncs, la de procurar sempre estar desenfilat i no cal dir que ho aconseguí plenament contribuint molt a ajudar-lo l'escassa mobilitat i deficient joc de cames del seu antagonista, tanmateix massa lent, lentíssim, en els seus desplaçaments.

Molt poques vegades aconseguí Egrel plaçar el seu cop famós i com que quan intentà boxar per crochets o swings es trobà amb la oportuníssima rèplica del seu contrari, no cal dir que molt abans d'acabar el match ja podia considerar-se com home moralment batut.

Ricard Alis, fou divendres l'Alis de les grans diades, superant-se ell mateix en quan a precisió intel·ligència i agilitat. El seu cop ens féu, però, l'efecte de que no era tant eficaç com abans, encara que si hem de jutjar pels efectes visibles que produí en el contrincant, no era pas una carícia.

Frank Hoche, en reapareixer davant Bliky, després d'un parell d'anys d'absència del ring, féu també un brillant paper, obligant al seu adversari a abandonar en el segon round, guanyant-se una merescuda ovació. Bon punt iniciat el match, Hoche prengué l'ofensiva que, passat mig primer round aconseguí paraitzar Bliky per mitjà d'oportunes contres, però quan volgué aquest atacar es trobà amb que el seu cop era molt sovint esquivat amb gran serenitat i vista. El segon round fou com el primer, molt ràpid, però tendint tots dos adversaris a assegurar els cops i rebent l'auditori una inesborrable impressió de veritable boxa. Bliky, combatiu a l'extrem, es col·locà moltes vegades en posició falsa i fou aquests moments que aprofità Hoche per a entrar-li amb energia i coratge. Acorralat dues vegades a les cordes Bliky fou tocat seriosament a l'estómac i al mentó i en l'impossibilitat de defensar-se i molt seriosament castigat manifestà que abandonava. No podia fer altra cosa i així ho reconegué la concurrència, tributant-li el seu aplaudiment en retirar-se del ring.

Frank Hoche continua essent l'hàbil i dur pugilista de sempre, falta ara veure si, malgrat els anys posseeix la resistència d'abans.

A la mateixa vetllada tinguérem ocasió de veure un bonic combat, Bartos-Bruguer, que guanyà el primer segons l'opinió del públic i nostra, però que els jutges fallaren match nul. Bartos es revelà com un gran estilista i la seva victòria damunt Bruguer, que és home dur i resistent, diu molt respecte d'allò que d'ell tenim dret a esperar.

Les organitzacions

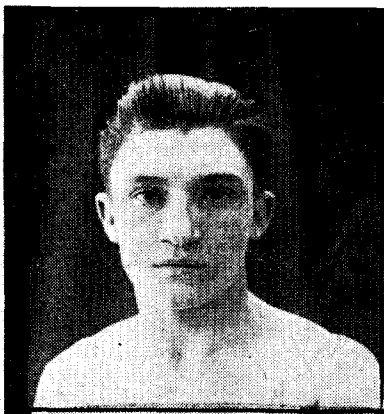
Aquest vespre es disputaran a l'Iris, ultra els combats entre amateurs i per al campionat, que esmentem en altre lloc, els següents encontres entre professionals:

Horwath contra Arnau, Carles Aracil contra Teodor Murall i Primitiu Marín contra Josep Calvo. Aquest darrer combat és vàlid per al campionat de Catalunya del pes mig-fort.

El programa és interessant de debò i creiem que els veritables aficionats a la boxa no faltaran aquest vespre a l'Iris Parc.

El match Paulino Uzcudum-Lluís Firpo se celebrarà el setembre

Els diaris del nord de la península dediquen aquests dies grans titulars a l'esdeveniment pugilístic que tindrà lloc pel setembre vinent, (no ha estat determinada encara la població ni la data) a base de l'encontre Uzcudum-Firpo, els dos formidables atletes que si ignoren molt de boxa, les



Teodor Murall, campió de Catalunya del pes gall

seves incontestables victòries damunt d'adversaris de mèrit, els colloquen en els primers llocs del pugilisme mundial. Pels aficionats bilbains Comte de Valledano, Sota i algun altre ha estat oferta una bossa quantiosa i hi ha el projecte de donar a aquesta vetllada una gran solemnitat parlant-se de fletar vaixells, de convidar altes personalitats, etc., etc.

Descamps, el conegut manager de Carpentier, que sembla que de fet s'ha encarregat ja de Paulino, sembla que és el "factotum" d'aquesta organització en el programa de la qual figuraran, a més dels dos boxadors esmentats, els seus "poulains" Molina i Paul Fritch que hom pensa oposar a pugilistes peninsulars, sonant els noms d'Alis i de Martínez.

De totes maneres, el setembre encara és lluny i hi haurà temps sobrant d'anar parlant d'aquesta organització. De moment, Firpo marxa cap a la seva terra i com a garantia de compliment de contracte ha depositat 5.000 pessetes, havent-n'hi estat garantides 70 mil per a la celebració del match. Paulino no en cobrarà més que 20.000.

NOVES DE TOT ARREU

Bruno Frattini boxarà aviat a Londres contra Tommy Abilligan, vencedor de Roland Tod i de Kid Lewis. El títol de campió d'Europa que ostenta el primer entrarà en joc.

— Dumontel desafia tots els pesos mosca francesos i el català Victor Ferrand.

— Brünier féu, darrerament, a Milà, match nul amb Bosio, campió d'Itàlia dels welters que anteriorment havia fet match nul amb Piet Hobin.

— Gaudon ha resultat vencedor de la competició del pes mig-fort organitzat per l'Esporting Club de França, batent per punts Alonso, Wantz i Lepesant.

— Mascart en el seu primer combat als Estats Units contra Al Corbett, fou desqualificat per cop baix. En produir-se l'accident portava avantatge.

Boxarà pròximament contra Red Canapman, vencedor de Dundee.

Austin
7 HP.

El millor, més ràpid i més econòmic autocicle anglès

J. SUBIRANA
Carrer Claris, 75

PILOTA BASCA

Al Club Bascònia

Per malaltia del senyor Barguñó no va poder-se celebrar el partit de concurs que estava anunciat i que tant d'interès havia despertat entre els aficionats, que desitjaven saber si quedaria ja classificada la parella Balet-Rigau per al segon lloc del referit concurs o bé si sorgiria encara un altre empat. Ja que segons el Reglament d'aquest concurs la parella que no es presenta completa perd el partit, han estat guanyadors dels punts la parella Balet-Rigau, i, per tant, del segon premi, consistent en les Copes Bosch.

En lloc del partit anunciat se'n celebrà un de força interessant en el qual lluitaren els vermells Pons (I.)-Guridi contra els blaus Rigau-Ascue, guanyant aquests per força diferència de punts, en molta part deguda a l'actuació d'En Guridi, al qual hem vist jugar molt millor en altres ocasions. La novetat d'aquest partit fou la d'ésser el primer en què ha jugat aquesta temporada el notable aficionat senyor Pons (I.), el qual ja en sortir fou saludat pel públic amb una clamorosa ovació, demostradora que el temps que ha estat allunyat d'aquestes lluites no ha pas servit per fer oblidar el seu joc fortíssim i encertat, esperant veure'l en altres partits en què, més conegedor de la canxa, podrà desplegar tot el seu joc.

Abans d'aquest partit se'n celebraren dos més d'entrenament, a pala i cistella, tots força interessants i competits, com pot apreciar-se pels resultats:

Primer partit (a pala) d'entrenament, a 35 punts.

Vermells: Larrinaga-Navarro: 31 punts.

Blaus: Leonci-Cuartango, 35 punts.

Segon partit (a cistella) d'entrenament, a 40 punts

Vermells: Genera-Escudero, 37 punts.

Blaus: Steigmann-Puig, 40 punts.

Per al proper diumenge es prepara un gran festival amb motiu del repartiment dels premis d'aquest últim concurs, així com també hem pogut saber que ja es preparen els partits d'entrenament que hauran de celebrar-se entre tots els jugadors aptes per a prendre part en un proper concurs, del qual en el vinent número procurarem parlar extensament.

P.

ESPORTIUS:

Si voleu prestar un ajut eficaç a L'Esport Català, subscriuiu-vos-hi

Studebaker

El record de vendes **STUDEBAKER** durant els quatre mesos darrers, període d'introducció dels nous models 1925, ha estat el més gran que es registra en els Anals de la **Studebaker Corporation**.

Arreu del món, els concessionaris de la **Studebaker** manifesten que la demanadissa és incessant.

Aquestes dades parlen per elles mateixes i proven concloentment que els nous **STUDEBAKER** estan causant la justa admiració i aprovació dels compradors.

Representació general per a Espanya:

Stevenson, Romagosa i Cia.

Carrer de València, 295

Saló de vendes:

I. PONS

Passeig de Gràcia, 54

BARCELONA

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

MOTORISME

A l'Autòdrom de Terramar

Suspensió de les proves.—Els entrenaments de diumenge

Els motoristes catalans al Tourist Trophy

Han estat ja trameses les inscripcions de Vidal i Macaya, i amb la deguda formalització han estat acceptades. A primers del mes entrant sortirà cap a Anglaterra Vidal, i pocs dies després Macaya.

Tot ha anat com una seda: la suma prevista ha estat recollida i els dos corredors catalans han rebut tota mena de facilitats de les cases constructors de les màquines que pilotaran.

La crida que llençà Penya Rhin no ha estat desoïda. La iniciativa d'uns particulars ha suplert la manca de col·laboració d'altres organismes amb els quals hom havia confiat. Aquest mecenatge honorari en gran manera els que l'han practicat, començant per Penya Rhin. Llàstima que siguin tants els que hi han contribuït que no puguem donar llurs noms.

La desqualificació de Maseratti

A conseqüència d'una irregularitat comesa en la cursa en costa de la Rabassada, organitzada per Penya Rhin, l'any passat, l'Associació Internacional d'Automòbil Clubs Acreditats desqualificà la marca Diatto i el conductor Maseratti.

Ja en altres llocs s'inicià una demanda a l'A. I. A. C. A. pregant l'indult del valuós conductor italià. Alguns distingits elements de la nostra ciutat, admiradors de Maseratti, recullen adhesions per tal d'inclinar l'A. I. A. C. A. a la clemència i poder veure Maseratti al volant del seu Diatto en la cursa de la Rabassada 1925.

La prova suspesa

L'intent de tornar a posar en servei l'Autòdrom de Terramar despertà força interès. La iniciativa dels tres motoristes Vidal, Macaya i Orús fou comentada amb simpatia i ben vista per tot arreu.

Tot i l'escassa propaganda que es féu de la projectada cursa del diumenge—la primera d'una sèrie tan llarga com es pugui—, el bó i millor de l'afició a l'esport del motor, es decidí a assistir-hi, per tal que els tres organitzadors, encoratjats per aquest èxit, persistissin a organitzar-ne d'altres.

Estranys a tot interès financer, no pretenien altra cosa que no perdre-hi diners. Mentre les despeses s'anivellessin, cada quinze dies havia de tenir lloc una prova a l'Autòdrom.

Això és d'interès vital per al nostre motorisme, mancat de proves de velocitat, aspecte en el qual estem en una situació desafortunada per manca d'ocasions. Ja que la funció crea l'òrgan, amb proves de velocitat trobaran aplicació qualitats que fins ara havien de restar inèdites per manca d'exercitar-les.

Tot anava molt bé, tothom estava engrescat, però un tràmit burocràtic al qual hom no prestà prou atenció ho destorbà tot. Mancava el permís de l'autoritat competent, i com que no fou possible d'obtenir aquest permís per al diumenge, calgué suspendre la prova.

Els espectadors que se n'assaabentaren a temps, no anaren a Sitges el diumenge al matí, però bon nombre de públic es traslladà a l'Autòdrom, on hi havia ja força motoristes dels que estaven inscrits.

L'autoritat local es presentà a la pista per fer present als organitzadors que la prova era irrealitzable, i a l'entrada de l'Autòdrom posà personal encarregat d'impedir la venda d'entrades.

Els corredors que s'hi trobaven decidiren tanmateix no haver fet el viatge en va, aprofitant el dia per a entrenaments sense cap caràcter de prova. El públic aprofità l'entrada lliure per passar el matí, i els naturals del país que quan hi ha curses s'ho miren des d'un turonet, també entraren a la pista per veure l'espectacle de més aprop.

Tot això motiva, doncs, que expliquem senzillament com anaren aquests entrenaments, en la ressenya dels quals no podem apuntar ni temps ni velocitats mitjanes perquè, com hem dit, els as-



Motors "M. A. G."
Motocicletes "Motosacoche"
Voiturettes "Maximag"

Rosselló, 255 (Vora Passeig de Gràcia)

saigs d'abans d'ahir no tingueren res de cursa amb tots els ets i uts.



Motors "M. A. G."
Motocicletes "Motosacoche"
Voiturettes "Maximag"
Rosselló, 255 (Vora Passeig de Gràcia)

Cinc tandes d'assaigs

S'arreglaren tres velomotors D. K. W., 150 centímetres cúbics, pilotats per Farràs, Alegre i Parladé; una moto Fuster de 175 c. c. pilotada pel seu constructor, i una Motosacoche 250 c. c. pilotada per Orús.

Les dues darreres màquines, puix que eren de major cubicació, no prengueren la sortida fins que les tres primeres estaven a punt d'acabar la segona volta. Farràs prengué la davantera i es distancià dels altres dos velomotors, però fou aconseguit per Fuster a la tercera volta, el qual ho fou per Orús a la quarta. A la cinquena i última quedaren així col·locats: Orús, Fuster, Farràs, i a bastant distància d'aquest darrer, Alegre i Parladé.

Constituíren una altra sèrie les motos turisme 350 c. c., formada per Ballebò (Royal-Enfield), Alà (Douglas), Racer (A. J. S.), Alèxia (Douglas) i Tortuga (Douglas).

Sortiren tots en grup i en l'ordre en què els hem esmentat donaren la primera i la segona volta. A la tercera Tortuga deixa Alèxia en darrer lloc; aquest darrer plega en començar la quarta volta, i Racer fa el mateix en començar la cinquena, la qual acabaren els corredors (acabant ensem l'assaig) amb aquest ordre: Ballebò bastant distanciat dels altres, Alà i Tortuga.

El més interessant del dia fou quan es posaren en pista unes quantes motos de 350 c. c., sense



El cotxet Matthis, que, guiat per Cepeda, ha fet 2.000 quilòmetres

distinció de les classes turisme i cursa. Entre elles va córrer Orús amb una Motosacoche 500 c. c., de curses, és cert, però d'un model antic.

Els altres foren: Macaya (New Imperial), Sprinter (A. J. S.), Tatxa (New Imperial) i Rabin (B. S. A.). Es proposaren també donar cinc voltes Orús, Sprinter i Tatxa. Durant les cinc voltes Orús i Sprinter anaren molt igualats, avançant-se i endarrerrint-se mútuament. En la recta de davant les tribunes Orús anava al cap, Sprinter el passava en l'altra recta, però perdia terreny en el viratge, i això es repetia a cada volta. Acabaren en aquest ordre: Orús, Sprinter, Tatxa, Macaya, Rabin.

L'altra temptativa fou destinada als sidecars. Dos d'ells (Alà, sobre A. J. S., 350 c. c., i Vila, sobre Harley-Davidson, 1.000 c. c.), sortí amb el lleuger handicap de menys de mitja volta.

Així i tot ja a la segona volta era ell el que anava davant, seguit d'Alà, i aquest de Vila, i en el mateix ordre acabaren les cinc voltes.

Pels temps esmerçats en els entrenaments anteriors prengueren la sortida escalonadament uns quants dels que ja havien concorregut, amb les mateixes màquines, tret dels que ja s'indica el contrari, Alegre, Parladé, Fuster, Orús (Motosacoche 250 c. c.), Ballebò, Tatxa, Macaya (Indian 1.000 c. c.). El descabellament es caracteritzà per un avançament progressiu damunt les màquines petites.

Ja a la primera volta Orús assolí el primer lloc i el conservà fins a la tercera, Macaya avençà fins a ésser el primer en la quarta volta; en finalitzar

Alfa Romeo

Campió de 1924

Mundial de Velocitat
sobre el circuit
de Cremona

a 195 km. p. h.

II Gran Premi d'Europa

1. absolut (Campari)

III Gran Premi d'Itàlia

1. absolut (Ascari)

i els tres llocs següents

El cotxe més ràpid del món

S. A. Espanyola Ing. Nicola Romeo

Director Gerent: R. Andrés G. i Fabià

Llúria, 73-Telèfon 2284 G.-BARCELONA

aquesta mateixa, Tatxa assolí el segon, acabant-se les cinc voltes així disposats els corredors: Macaya, Tatxa, Orús, Ballebò, Farràs, Fuster.



Motors "M. A. G."
Motocicletes "Motosacoche"
Voiturettes "Maximag"
Rosselló, 255 (Vora Passeig de Gràcia)

Per acabar, dos autocicles donaren cinc voltes a la pista: un David conduït per Puntí i un Rally conduït per Serra. Ambdós anaren força igualats, arribant primer el David, cosa digna de remarcar perquè, com ja se sap, tot David porta ja un quant temps de servei; tot i amb això i de córrer pel cantó exterior de la pista, arribà en primer lloc i hom calcula que la velocitat que assolí fou superior a la d'altres Davids que anys enrera s'enduïen els primers llocs en curses.

Impressió del dia

Segons què es veu pel poc que hem pogut dir, ressenyar els entrenaments del diumenge no es presta a fer filigranes. Fou senzillament una bona avinentesa per entrenar-se uns quants motoristes, cosa purament esportiva i desproveïda de tot pensament interessat.

Amb més pràctica i amb totes les minúcies legals complertes, dintre poc temps els mateixos Vidal, Macaya i Orús organitzaran unes proves de bo de bo dintre breu termini.

Els espectadors del diumenge no foren nombrosos; només anaren a Sitges els poc assabentats, que aquesta vegada resultaren encertar-la.

La pista de l'Autòdrom segueix en el mateix estat que quan s'inaugurà, amb ben poca diferència.

No cal que encarim l'interès de ressucitar el fins ara abandonat «track» de Sitges.

Motoristes i espectadors sortiren convençuts i desitjosos que ben aviat veurem els nostres motors en acció.

Aquesta ocasió no trigarà a presentar-se.

C.

Joan Rocha *Derby* Diagonal, 456

Els casos René Petit i Anatol

Els nostres lectors estan al corrent de l'ocorregut suara amb motiu de voler la Federació Francesa de F. A. incloure en el seu equip nacional els esmentats jugadors.

La F. F. tenint en compte la nacionalitat de Petit y d'Anatol reclamava el dret de poder-los fer portar els seus colors en les luites internacionals. La Federació Espanyola reconegué el dret, però es negà a acceptar-los en el seu si en cas que aquells es decideixin a defensar la seva pàtria.

Amb aquest motiu hem sabut que a més a més de les moltes pàtries basades en caràcters geogràfics, ètnics i històrics, n'hi ha una altra, que és la pàtria esportiva.

Encara que l'idea es un xic capciosa res tindríem a dir-hi si en els darrers Jocs Olímpics no hagués representat Espanya en Diéguez, nascut, esportivament, a França, sens que a la F. F. d'A. se li hagués acudit fer subtils distincions.

Creiem que l'actitud de la Federació Espanyola i els comentaris, tan pintorescos com indignats dels cronistes espanyols, no tindran res a veure amb la generositat que deu informar tota actuació esportiva.

Cal tenir també en compte que si es comença de saber jugar al futbol a Espanya es deu als entrenadors i equips estrangers, ja que la «furia espanyola», de tan faust record, de tot tenia menys de futbol.

La Federació Espanyola va fent la piu-piu, passant la maroma amb l'ajuda del balanç reglamentari. Semem injustos si no dignéssim que en molts casos ha precedit amb més bon criteri que els seus avantpassats. Però la seva actuació, cal també reconèixer-ho, no marcarà pas una fita inoblidable en la història del futbol espanyol.

Joan Rocha *Derby* Diagonal, 456

Joan Rocha *Derby* Diagonal, 456